

ROMANÇ DEL SANT MISTERI DE CERVERA (Jaume Arnella)

La història que ara us explico
amics, oients i companys
va passar al segle XVI
fa quatre-cents setanta anys.

Que l'havia tret de Roma,
d'allí l'havia robat
quan les tropes imperials
al "Saquí" havien entrat.

Però vet aquí que un dia
el capellà del Tarròs
demanà del *lignum crucis*
si li podien fer un tros.

I veient aquell prodigi
tots van quedar atemorits:
un capellà va provar-ho
simplement, sols amb els dits.

Una història de Cervera
que tota la població
hi té moltíssim de respecte
i també molta devoció.

Si es parla del *lignum crucis*
com potser tots ja sabeu,
es parla d'un tros de fusta,
d'un tros de la Vera Creu.

I van dir que li farien
el dia 6 de febrer,
hi van anar testimonis
i de tècnic un joier.

I la fusta va partir-se
netament sense esvorancs
i de dintre va sortir-ne
una goteta de sang.

Un capellà, Jaume Albesa,
estava en un hospital
i confessava a un soldat
que allà estava molt malalt.

I va quedar la relíquia
en poder del capellà.
com que era fill de Cervera
allà se la va emportar.

Van posar el tros de fusta
a sobre d'un corporal
a l'altar entre dos ciris
per fer dues parts iguals.

En aquell mateix moment
un gran tro espetegà
i no hi havia cap núvol
que el cel era serè i clar.

Com que veia que es moria
li va donar al capellà
un bon tros del *lignum crucis*
que se'l podia quedar.

Li van fer un bon reliquiari
de plata i or com s'escau,
presidint una capella
que era de Sant Nicolau.

Però no van poder tallar-la,
van fer malbé el Ganivet,
van baldar però no en tragueren
ni el més petit trosset.

La devoció al Sant Misteri
aleshores s'estengué
i no només per Cervera,
per la comarca també.

ACT. 1 - 5è

Material pel docent

Però l'any mil sis-cents i pico
tot Cervera es consternà
perquè algun lladre sacríleg
les relíquies va robar.

I per tal de trobar el lladre
van sortir en processó
cantant cants de penitència
recorrent la població.

En ser al davant d'una casa
el Sant Crist es va clavar,
no anava ni envant ni enrera
no es podia bellugar.

I es veié de forma clara
amb aquell senyal diví
que era la casa del lladre,
que el lladre vivia allí.

A l'amo d'aquella casa
el van condemnar a mort,
el fill va poder escapar-se,
que hagués tingut igual sort.

El cap tallat van posar-hi
per a públic escarment
en una gàbia de ferro
tocant a l'ajuntament.

La gàbia encara hi és ara
segons sembla i tinc entès
si hi aneu la podreu veure
però a dintre ja no hi ha res.

Traieu vosaltres mateixos
la moral o conclusió.
Jo aquí acabo aquest *romanço*
I ja toco el pirandó (2v.)

ACT. 1 - 5è

Material pel docent

